

3937

Forespørgsel til Krigsministeren.

3938

fine Ting, maa det Høje lide berunder. Disse Enkelte, som det er nødvendigt at tage alvorligt fat paa, vil jeg paa ingen Maade gjøre mig til Forsværer for; men det er Gudskelov kun et lille Mindretal, og jeg tror, at det gode, gamle Ord, at et godt Ord finder et godt Sted, vil bekræfte sig i Soldaterstanden ligesaa vel som i alle andre Stænder. Jeg er overbevist om, at naar Landets Spinner komme ind for at lære Soldatertjenesten, ville de være de samme Borgere, som naar de ikke ere i Tjenesten. I Almindelighed er det Gudskelov Tilfældet i det danske Folk, at man kommer meget længere med det Gode, end med det Onde; og jeg er derfor overbevist om, at Befalingsmændene, uden at gaa over til Blødgættighed blot ved en god Tale vilde udrette meget. Mere end ved Staalbødder som det nu regner ned med dagligdags fra den Tid, Folkene komme ud paa Dvælsespladsen, til de forlade den. Den Erfaring har jeg gjort. For jeg kommer ind paa Sagens Realitet, maa jeg blot gjøre en enkelt Bemærkning endnu. Det er selvfølgelig ikke min Mening med denne Forespørgsel at ville kaste Skygge paa alle Rytteriets Befalingsmænd eller alle dets Underbefalingsmænd; det er naturligt, at der i Rytteriet findes hæderlige Undtagelser. (Latter). Ja, naar de Herrer bagved mere sig saa stærkt over, at der findes hæderlige Undtagelser, saa skal jeg bemærke, at det staar ganske til dem selv, hvor mange Ting de ville have frem her, som slet ikke tale til Fordel for de militære Autoriteter. De kunne være overbeviste om, at min personlige Erfaring har mange Exempler, jeg kunde komme frem med, og at jeg kan fremsjøre mange Beviser fra den nyere Tid. Jeg tænker dog, at de Herrer maa have lige saa god Tro til den danske Ungdom som jeg — det var en Stam Andet —, men hvad ville de Herrer nu sige dertil, at naar det unge Mandskab har været kaldet til Fanerne og har gjennemgaaet Uddannelsen, saa sker det som oftest, at naar de komme i Berøring med disse Befalingsmænd i det civile Liv, f. Ex. møde dem paa Gaden, saa er det ganske Saa af disse, som de ville tage Hatten af for. Jeg siger, at det er sørgeligt. Naar Befalingsmændene opsøgte sig mere humanit, og Folkene bleve ordentlig begegnede, saa vilde de ganske vist vise Befalingsmændene Hæder og Bærdighed ogsaa naar de kom ud af Soldatertjenesten. Jeg kjender Officerer og Underofficerer, som jeg har den største Agtelse og

Respekt for, og som jeg til enhver Tid vil hilse, fordi jeg anser Enhver især af dem for en ypperlig Mand paa det Sted, hvor han staar; men der er ogsaa Folk iblandt dem, der ere optraadte paa en saadan Maade, at jeg virkelig ingen Anledning finder til at hilse dem engang. Jeg siger altsaa, at jeg for mit Vedkommende paa det Bestemteste vil afvise, at jeg skulde ville kaste Skygge paa alle Befalingsmændene ved Rytteriet. Der er i Rytteriet maasse et Mindretal af humane Befalingsmænd i Sammenligning med Fodfolket — det vil jeg ialtsald foreløbig antage —, men at der gives hæderlige Undtagelser ogsaa ved Rytteriet, har jeg selv erfaret. Jeg kommer nu ind paa selve Sagen og skal da nævne adskillige Tilfælde. Det kan jeg nu gjøre saa tydeligt, at det kan blive muligt for den ærede Krigsminister at anfille Undersøgelse om, hvorledes det virkelig forholder sig, thi jeg har disse Oplysninger fra saa paalidelig Kilde, at jeg tror, at jeg er berettiget til at drage de Kjendsgjerninger frem, som ere påsefede. Jeg skal, som Forespørgslen særlig antyder, ialtsald foreløbig holde mig til Husarrekutterne paa Jægersborg. Det første Tilfælde, jeg skal nævne, er passeret derude i 1878. For de ærede Medlemmer, der mulig ikke huske det, vil jeg bringe i Erindring, at Rytterirekutterne indkaldes den 15de Januar og blive paa Skolen til den 15de Juni. Her er altsaa Tale om Skoleholdet ifjor, som iaar er det tjenstgjørende Mandskab, som det kaldes. Det påsefede paa Rytteriskolen ude paa Jægersborg sidst i Marts eller først i April, at en Premierlieutenant Niuis slog Nr. 177, Rørtang, af Lixøb Sogn med Sablen flere Gange over Ryggen under Dvælserne i Gymnastiksalen. Det næste Tilfælde, jeg skal nævne, er, at en Sergeant Meyer — det lader til at være en særlig Perle derude i den Retning af at uddele Straf paa egen Haand — slog Nr. 174, Peterfen Daunstrup fra Asmindørp Sogn med knyttet Næve i Ansigtet, saaledes at han flere Dage gik med et blaat Die. Det påsefede under Læsningen i Stalden. Det næste Tilfælde foregik under den samme Dvæls. Det er nemlig almindeligt, at Rekutterne have en hel Del Læsning i Stalden, dels over, hvorledes de skulle påse Hestene, dels over, hvorledes de skulle påse deres Evi. Disse Dvæls foregaa saaledes, at Mandskabet staar i Stalbgangen, og saa holde Underofficererne eller Officererne Forelæsninger for dem. Under en